

Китоби Дониёл — Саду ҳаштоду ҳафтум

Ваҳйи Шер: Аз Панюм то Мӯҳргузорию Ниҳой

Jeff Pippenger

2024-04-17

Ҳангоме ки Исо ҳақиқати нубувватиро мекушояд, Ў ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо муаррифӣ мегардад; ва дар Қайсарияи Филиппӣ Шери қабилаи Яҳудо ба қушодани ин сухан оғоз намуд, ки «Ў бояд ба Ерусалим равад, ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва қушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳё гардад». Ин ҳақиқатҳо бо паёме мувофиқат доранд, ки Ў дар оғози замони мӯҳргузорию яксаду чилу чор ҳазор қушод, ва сипас боз дар анҷоми ҳамон аини давра. Он ҳақиқатҳо бо паёме, ки дар оятҳои сездахум то понздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл тасвир шудааст, мувофиқат доранд.

Вақте ки Ў он ҳақиқатро ба яксаду чихилу чаҳор ҳазор ошкор месозад, Ў ин корро ба воситаи усули «хат бар хат» анҷом медиҳад, зеро маҳз дар он ҷо «қалидҳо»-и Малакути Худо ёфт мешаванд. Он ҳақиқатҳо бояд хӯрда шаванд, зеро онҳо қалидҳои Малакути Худо мебошанд, ва Малакути Худо бояд дар дохили қавми Ў бошад.

Ва ҳангоме ки фарисиён аз Ў пурсиданд, ки Малакути Худо кай хоҳад омад, Ў ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Малакути Худо бо аломатҳои зоҳирӣ намеояд; ва нахоҳанд гуфт: “Инак, дар ин ҷост!” ё: “Инак, дар он ҷост!” зеро, инак, Малакути Худо андаруни шумост». Луқо 17:20, 21.

Шайтонҳо низ имон доранд, ва бо вучуди ин меларзанд, зеро танҳо ба «ростӣ» бовар кардан кофӣ нест. Он бояд ҷузъи вучуди ту гардад, чунон ки ғизои ҷисмонӣ, ки хӯрда мешавад, ҷузъи бадан мегардад. Дар таърихи оятҳои сездах то понздах, Шери қабилаи Яҳудо ҳақиқатҳоеро, ки ба қонуни якшанбеи наздикомада вобастаанд, мекушояд, ва он ҳақиқатҳо пеш аз бӯҳрони оянда мӯҳрро бар пешониҳои бокирағони доно мениҳанд. Шери қабилаи Яҳудо шаҳодати боби понздаҳуми Матто ро қомилан медонист, ва сафари Ў ба Қайсарияи Филиппӣ бо шаҳодати Дониёл дар бораи Панийум мувофиқат дошт, ва Ў сояи салиберо, ки Худи Ў ва шогирдаш дар Қайсарияи Филиппӣ зери он меистоданд, медонист, ки он соя сояи қонуни якшанбеи ояндаро дар таърихи қавми рӯзҳои охири Ў ифода мекард.

Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдонаш ошкоро баён кардан оғоз намуд, ки Ў бояд ба Ерусалим равад ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон азобҳои бисёр кашад, ва қушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳё гардад. Он гоҳ Петрус Ёро як сӯ бурда, ба маломат карданах оғоз намуда, гуфт: Худовандо, ин аз Ту дур бод; ин ҳаргиз бар Ту нахоҳад омад. Аммо Ў рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: Аз пеши Ман дур шав, эй Шайтон; ту барои Ман васваса ҳастӣ, зеро на чизҳои Худоро, балки чизҳои одамро дар назар дорӣ. Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад, ва салиби худро бардорад, ва аз пайи Ман ояд. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан хоҳад, онро аз даст хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро ба хоштири Ман аз даст диҳад, онро хоҳад ёфт. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, агар тамоми ҷаҳонро ба даст

оварад, вале чони худро талаф диҳад? Ё одам ба ивази чони худ чӣ хоҳад дод? Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо ғариштагони Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе аз ҳозиристодагон ҳастанд, ки то Писари Одамро дар Малакути Худ оянда набинанд, маргро нахоҳанд чашид. Матто 16:21–28.

Аввалин ва, бинобар қоидаи аввалин зикр, муҳимтарин чизе ки Исо ба шогирдони Худ дар бораи азобҳои салиб гуфт, ин буд, ки агар онҳо интиҳоб кунанд, ки Ёро пайравӣ намоянд, бояд салиби худро бардоранд. Хоҳар Уайт ба равшанӣ мегӯяд, ки салиб ҳамчунин юғ аст. Юғ ва салиб рамзҳои иродаи шахсии инсонанд, ва ҳама чиз ба истифодаи дурусти ирода вобаста аст. Қуввае ки маъбади Худоро нигоҳ медорад, Барраест ки кушта шуда буд ва бар «сутун» овехта шуда буд. Барраи кушташуда маслӯб шудани табиати поёнии ҷисмониро ифода мекунад, ва «сутуне» ки ҷисми мурда бар он овехта мешавад, ирода аст. Масеҳ намунаи Худро дар бораи он ки чӣ гуна ғолиб омадан лозим аст, бо он фароҳам овард, ки ҳамеша иродаи Худро дар итоати иродаи Падари Худ нигоҳ дошт, ва барои анҷом додани он кор, Ё бо Падари Худ бар тахт нишаст. Рамзи ғолиб омадан Барраи кушташудаест, ки бар сутун овехта шудааст. Ҳамаи ин ҳақиқатҳо бевосита бо онҳое алоқаманданд, ки ҳамчун Петрус муаррифӣ шудаанд.

Ба Филадельфия, ки бо хаймаи Эксетер муаррифӣ шудааст, чунин гуфта мешавад:

Касеро, ки ғолиб ояд, Ман сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ аз он ҷо берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худ, ки Уршалими нав аст, ки аз осмон аз назди Худои Худ фуруд меояд, хоҳам навишт; ва номи нави Худро низ бар ӯ хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:12, 13.

Ҳар кӣ, чунон ки Масеҳ ғолиб омад, ғолиб ояд, номи нави хоҳад гирифт, ҳамон тавре ки Шимъӯни Барюно гирифт; ва онҳо сутуне дар маъбади Худо хоҳанд шуд, ҳамон тавре ки Масеҳ Барраест, ки забҳ карда шуд ва бар сутуне дар маъбади Худо овехта гардид. Вақте ки онҳо, чунон ки Масеҳ ғолиб омад, ғолиб оянд, онҳо низ, ҳамон тавре ки Масеҳ, бар тахт дар ҷойҳои осмонӣ хоҳанд нишаст.

Ба Лӯдикейя, ки тавассути хаймаи Уотертаун намояндагӣ мешавад, чунин гуфта шудааст:

Инак, Ман назди дар истода, тақ-тақ мезанам: агар касе овози Маро бишнавад ва дарро бикшояд, Ман назди ӯ даромада, бо ӯ шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман. Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадам ва бо Падари Худ бар тахти Ё нишастам. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:20–22.

Аввалин ҳақиқате ки Исо ба шогирдон гуфт, ҳангоме ки Ё азобҳои салибро ошкор кардан оғоз намуд, ин ҳақиқат буд, ки одамон бояд маҳз ҳамон гуна пирӯз шаванд, ки Ё намунаи пирӯз шуданро фароҳам оварда буд. Одамон бояд ҷисмро бо ҳавасҳо ва шаҳватҳои маслӯб созанд. Вақте ки ин анҷом ёбад, онҳо дар ҷойҳои осмонӣ хоҳад нишаст.

Ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда гардонид, (зеро ки бо файз наҷот ёфтаед), ва моро бо Ў бархезонид ва бо Ў дар ҷойҳои осмонӣ дар Исои Масеҳ шинонид. Эфсӯсиён 2:5, 6.

Пас аз баён кардани ҳақиқати маслӯбшавӣ аз лиҳози масъулияти шахсӣ, Шери қабилаи Яҳудо боз як ҳақиқати дигарро илова намуд, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад.

Зеро ба одам чӣ суд аст, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад, вале ҷони худро аз даст диҳад? Ё одам барои ивази ҷони худ чӣ хоҳад дод? Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо ғариштагони Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе аз онҳое, ки дар ин ҷо истодаанд, то вақти дидани Писари Одам, ки дар Малакути Худ меояд, маззаи маргро нахоҳанд чашид. Матто 16:26–28.

Ҳангоме ки паёми Нидои Нисфишабӣ аз ҷониби Шери қабилаи Яҳудо дар давраи хотимавии муҳригузориҳои яксаду чилу чор ҳазор кушода мешавад, баъзеҳо хоҳанд буд, ки намемиранд. Пас Ў махсусан ба ҳамон яксаду чилу чор ҳазор муроҷиат намуд, ба қавми рӯзҳои охири Худ, ки таъми маргро намечашанд. Бинобар ин, шаш рӯз пас аз сафари Ў ба Қайсарияи Филиппӣ, Шери қабилаи Яҳудо ҳақиқатеро ошкор сохт, ки бояд шогирдонашро барои бухрони дарпешистодаи салиб қувват мебахшид, вале муҳимтар аз он, он дар бораи қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ оянда суҳан мегуфт.

Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус ва Яқуб ва Юҳанно, бародари ўро, бо Худ гирифта, онҳоро ба кӯҳи баланде ба танҳой баровард. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд; ва рӯяш мисли офтоб дурахшид, ва либосаш мисли нур сафед шуд. Ва инак, Мусо ва Ильёс ба онҳо зоҳир шуда, бо Ў гуфтугӯ мекарданд. Он гоҳ Петрус ба Исо рӯ оварда, гуфт: «Худовандо, барои мо хуб аст, ки дар ин ҷо бошем; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се хайма бисозем: яке барои Ту, яке барои Мусо, ва яке барои Ильёс». Ҳанӯз ӯ суҳан мегуфт, ки инак, абре нуронӣ онҳоро соя афканд; ва инак, овозе аз абр баромада, гуфт: «Ин аст Писари маҳбуби Ман, ки аз Ў ризомандам; Ўро бишнавед». Ва чун шогирдон инро шуниданд, рӯй бар замин афтода, бисёр тарсиданд. Аммо Исо назди онҳо омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва натарсед». Ва чун ҷашмони худро боло карданд, ҷуз Исо касеро надиданд. Ва ҳангоме ки аз кӯҳ поён меомаданд, Исо ба онҳо амр карда, гуфт: «Ин рӯёро ба ҳеҷ кас нагӯед, то даме ки Писари Одам аз мурдагон эҳё шавад». Ва шогирдонаш аз Ў пурсида, гуфтанд: «Пас чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?» Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ильёс албатта аввал меояд ва ҳама чизро барқарор хоҳад кард. Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс аллакай омадааст, вале ўро нашинохтанд, балки ҳар ҷи хостанд, бо ӯ карданд. Ҳамчунин Писари Одам низ аз дасти онҳо азоб хоҳад кашид». Он гоҳ шогирдон дарёфтанд, ки Ў ба онҳо дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда суҳан мегуфт. Матто 17:1–13.

Дар он порча Шери қабилаи Яҳудо ҳақоикеро, ки садӯ чилу ҷаҳорро мӯҳр мезананд, андаке пеш аз басташиви муҳлати имтиёз мекушояд, зеро «вақт наздик аст». Ў нахуст азоби салибро муайян сохт ва ин таҷрибаро ҳамчун фарқи муайянкунанда миёни як синфе нишон дод, ки аз ба кор бурдани иродаи худ барои маслӯб кардани ҷисм сарпечӣ хоҳанд

кард, ва синфе, ки намунаи Масеҳро пайравӣ хоҳанд намуд. Сипас Ў ба онҳо пешниҳод намуд, ки онҳо насли охирини таърихи заминро намояндагӣ мекарданд, замоне ки мардумоне хоҳанд буд, ки аз вақти кушода шудани мӯҳр, ки 11 сентябри соли 2001 воқеъ гардид, то бозгашти Ў зиндагӣ хоҳанд кард.

Баъд Ў рӯёӣ ҳастии пурчалолӣ Худро нишон дод, ва бо Ў Мусо ва Илёс буданд. Паёми мӯҳргузорӣ, ки кушода шудааст, Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки бо Мусо ва Илёс вобаста мебошад, ва он паём аз моҳи июли соли 2023 ба кушода шудан оғоз кард, вақте ки ду шохиди боби ёздаҳуми Ваҳй, ки Мусо ва Илёс мебошанд, сатре бар сатр, ҳамчун рамзҳои муқаррар карда шуданд, ки мӯҳргузории саду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекарданд. Вақте ки он се шогирд рӯёро диданд ва овози Худоро шуниданд, «ба рӯй афтоданд ва бисёр тарсиданд. Ва Исо омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: Бархезед ва натарсед».

Рӯёе, ки он се шогирд диданд, рӯёӣ ҷалоли Масеҳро дар рӯзҳои охир ифода мекунад, ва бинобар ин, он ҳамон рӯёест, ки Дониёл дар боби даҳум дид.

Ва ман, Дониёл, танҳо он рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, он рӯёро надиданд; вале ларзиши бузурге бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон кунанд. Бинобар ин, ман танҳо мондам ва ин рӯёӣ бузургро дидам, ва дар ман ҳеҷ қуввате намонд; зеро ҳусни ман дар ман ба фасод табдил ёфт, ва ман ҳеҷ қуввате нигоҳ надоштам. Аммо овози суҳанони ўро шунидам; ва чун овози суҳанони ўро шунидам, пас бар рӯи худ ба ҳоби амиқ афтодам, ва рӯям сӯи замин буд. Ва инак, дасте ба ман расид, ки маро бар зонуҳоям ва бар кафи дастҳоям бардошт. Ва ў ба ман гуфт: Эй Дониёл, эй марди бисёр маҳбуб, суҳанонero, ки ба ту меғоям, бифаҳм, ва рост биист; зеро акнун ман назди ту фиристода шудаам. Ва ҳангоме ки ин суҳанро ба ман гуфт, ман дар ҳолати ларзон истодам. Пас ў ба ман гуфт: Натарс, эй Дониёл, зеро аз рӯзи аввале ки дили худро ба фаҳмидан ва фурутан сохтани худ пеши Худои худ ниҳодӣ, суҳанони ту шуниди шуданд, ва ман барои суҳанони ту омадаам. Дониёл 10:7–12.

Рӯёӣ таҷаллӣ дар Матто боби ҳабдаҳум, ҳамон рӯёӣ оинавии Дониёл боби даҳум аст, ки ҳангоми эҳё шудани устухонҳои хушки мурдаи Ҳизкиёл ба вукӯъ меояд. Ин рӯё ва паёми вобаста ба он ду табақаи парастандагонро зоҳир месозад: яке дар хаймаи Exeter, ва дигаре дар хаймаи Watertown, ки ҳамон маҷлиси тамасхуркунандагони Ирмиё ва куништҳои шайтон дар назди Юҳанно мебошад. Чунон ки бо таъсироти рӯё дар шаҳодати Дониёл буд, ҳамчунин «вақте ки шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисёр тарсиданд. Ва Исо омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: Бархезед ва натарсед». Дар ҳар ду ҳолат рӯё ҳам шунавой буд ва ҳам дидорӣ, ва дар ҳар ду намуна тарсро ба вучуд овард. Барои қувват бахшидан дар ҳар ду шаҳодат «даст расондане» лозим буд.

Рӯёӣ тағйири сурат, аз ҷумла, далеле буд бар он ки Каломи Худо ҳаргиз ноком намегардад, зеро дар фасли шонздаҳуми Матто, дар ояти охир, Исо гуфта буд: «Баъзе аз онҳое ки дар ин ҷо истодаанд, ҳастанд, ки то Писари Инсонро бинанд, ки дар подшоҳии Худо меояд, маргро нахоҳанд ҷашид». Тағйири сурат тасвире буд аз омадани «Писари Инсон» дар подшоҳии Ў.

«Мӯсо бар кӯҳи тағйири сурат шоҳиди ғалабаи Масеҳ бар гуноҳ ва марг буд. Ў намояндаи онҳое буд, ки дар эҳёи одилон аз қабр берун хоҳанд омад. Илès, ки бе дидани марг ба осмон бурда шуда буд, намояндаи онҳое буд, ки хангоми омадани дуҷуми Масеҳ зинда бар замин хоҳанд буд, ва ки «дар як лаҳза, дар як чашм ба ҳам задан, хангоми карнаи охири» «дигаргун» хоҳанд шуд; вақте ки «ин миранда бояд ҷовидониро дар бар кунад» ва «ин фосидшаванда бояд бефосидиро дар бар кунад». 1 Corinthians 15:51–53. Исо ба нури осмон либос пӯшида буд, чунон ки Ў зоҳир хоҳад шуд, хангоме ки «бори дуҷум, на барои гуноҳ, балки барои наҷот» хоҳад омад. Зеро Ў «дар ҷалоли Падари Худ бо ғариштагони муқаддас» хоҳад омад. Hebrews 9:28; Mark 8:38. Ваъдаи Наҷотдиҳанда ба шогирдон акнун ба иҷро расид. Бар кӯҳ салтанати ояндаи ҷалол ба таври хурд ифода ёфта буд,—Масеҳ Подшоҳ, Мӯсо намояндаи муқаддасони эҳёшуда, ва Илès намояндаи онҳое ки бурда мешаванд.» The Desire of Ages, 421.

Ҳақиқати муҳригузорӣ дар бар мегирад муайянсозие, ки як саду чилу чор ҳазор нафар ҳамон касоне мебошанд, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй тасвир ёфтаанд, ки намемиранд, ва аз ҷониби Илès намояндагӣ мешаванд; ва анбӯҳи бузург дар боби ҳафтуми Ваҳй ҳамон касоне мебошанд, ки аз ҷониби Мӯсо намояндагӣ мешаванд, ки мемиранд. Як гурӯҳ бо овози аввали боби ҳаждаҳуми Ваҳй даъват карда мешавад, ва гурӯҳи дигар бо овози дуҷуми боби ҳаждаҳуми Ваҳй даъват карда мешавад.

Пас аз ламс, Исо ба шогирдон дастури бештаре дод, вақте ки гуфт: «Ин рӯёро ба ҳеҷ кас нагуед, то даме ки Писари Одам аз миёни мурдагон барнахезад». Рӯёи таҷаллий, ки ҳамон рӯёи оина аст, ва рӯёи Ишаъё дар боби шашум, ва рӯёи Павлус хангоме ки дар осмони сеюм буд, ва рӯёи Ҳизқиёл дар бораи чархҳо андаруни чархҳо, аз ҷониби Шери қабिलाи Яхудо мӯҳр зада шуда буд, то баъд аз эҳёи Масеҳ.

Эҳёи Масеҳ эҳёи он ду шоҳидро, ки бо Масеҳ дар ҳамон рӯё буданд, ифода мекунад, ва онҳо мебоист дар моҳи июли соли 2023 эҳё мегардиданд. Дар он лаҳза паёми муҳризада барои ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ ва барои ду гурӯҳи вафодорон кушода мешуд, ва он дар заминаи рӯёи ойинаи ҷалоли Масеҳ дар охири ҷаҳон ҷой дода мешуд.

Паёми мӯҳригузорӣ ҳамчунин дар ҷаҳорҷӯби се ояти аввали боби якуми Ваҳй ҷой дода хоҳад шуд, ки дар он силсилаи иртибот, ки иттиҳоди илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, дар ҷараёни пайдарпайи он ки паёми мӯҳригузорӣ ҷӣ гуна ба касоне пешниҳод мегардад, ки номзаданд дар шумори яксаду чилу чор ҳазор бошанд, баён шудааст.

Раванди қадам ба қадам аз Падар, ба Писар, ба ғаришта Ҷабраил, ба Юҳанно, ба калисоҳо буд. Аз Падари Илоҳӣ, ба Писари Илоҳӣ ва инсонӣ, ба махлуқи соқитнашуда (Ҷабраил), ба махлуқи соқитшуда (Юҳанно), ба калисоҳое ки дар Осиё ҳастанд (ҷаҳон). Ин панҷ қадам махсусан дар ҳамон нахустин зикри Ваҳйи Исои Масеҳ муайян шудаанд, ва инкор кардани ҳар қадам қадам, инкор кардани ҳамаи онҳост.

Мувофиқи он ваҳй шогирдон он гоҳ аз Исо пурсиданд: «Пас чаро китобдонон мегӯянд, ки Илès бояд аввал биёяд?» Ва Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, Илès аввал меояд ва ҳама чизро барқарор хоҳад кард. Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки Илès аллакай омадааст, ва

онҳо ўро нашинохтанд, балки ҳар чи хоистанд, ба ӯ карданд. Ҳамчуни Писари Одам низ аз дасти онҳо азоб хоҳад кашид». Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ў ба онҳо дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда сухан мегуфт.

Нақши нубуввати Яҳёи Таъмиддиханда ва Юҳанно Ваҳйбин як ҷузъи паёми муҳригузори, ва онҳое ки дар хаймаи Уотертаун интиҳоб карданд, ки паёми Самуэл Сноуро нодида гиранд, намоёндаи онҳое мебошанд, ки намехоҳанд эътироф кунанд, ки Худованд мардонеро, ки ҳудаш интиҳоб мекунад, интиҳоб менамояд. Овозе, ки дар соли 1989 интиҳоб шуд, ки аввалин бор паёми худро пас аз дусад бист сол аз соли 1776, дар соли 1996, нашр кард, ки посбоне буд, ки муайян кард, ки войи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расидааст, ки паёми гуноҳолудӣ 18 июли соли 2020-ро пешниҳод намуд, ҷузъи паёми муҳригузори, ва нақши ӯ бо Яҳёи Таъмиддиханда намоёндагӣ мешавад.

Мо ин баррасиро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ман гурӯҳеро дидам, ки хуб муҳофизатшуда ва устувор меистоданд ва ба онҳое, ки меҳостанд имони муқарраршудаи ҷамоатро ба ларза оваранд, ҳеҷ рӯйи хуш нишон намедоданд. Худо бар онҳо бо ризоят назар меафканд. Ба ман се қадам нишон дода шуд — паёмҳои фариштаи яқум, дуум ва сеюм. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Вой бар ҳоли он касе, ки аз ин паёмҳо як сангро ҷунбонад ё як меҳро такон диҳад. Фаҳмиши дурусти ин паёмҳо аҳамияти ҳаётан муҳим дорад. Сарнавишти ҷонҳо аз тарзи пазируфтани онҳо вобаста аст.” Боз маро аз миёни ин паёмҳо гузарониданд, ва ман дидам, ки халқи Худо таҷрибаи худро чӣ қадар гарон харидаанд. Он тавассути азоби бисёр ва муборизаи сахт ба даст омада буд. Худо онҳоро қадам ба қадам роҳбарӣ карда буд, то он даме ки онҳоро бар рӯи суффаи устувор ва тағйирнопазир қарор дод. Ман дидам, ки баъзе шахсон ба суффа наздик шуданд ва таҳкурсии баррасӣ карданд. Баъзеҳо бо шодмонӣ фавран бар он қадам гузоштанд. Дигарон оғоз карданд, ки аз таҳкурсии айбҷӯй кунанд. Онҳо меҳостанд, ки ислоҳот ворид карда шаванд, ва он гоҳ суффа комилтар мешуд ва мардум хеле хушбахттар. Баъзеҳо аз суффа поён шуданд, то онро биозмоянд, ва эълон карданд, ки он нодуруст гузошта шудааст. Аммо ман дидам, ки қариб ҳама бар суффа устувор меистоданд ва он касонеро, ки аз он поён шуда буданд, насихат мекарданд, ки аз шикоятҳои худ даст кашанд; зеро Худо Устои Бинокор буд, ва онҳо бар зидди Ў меҷангиданд. Онҳо кори аҷоибӣ Худоро бозгӯ мекарданд, ки онҳоро ба он суффаи устувор расонида буд, ва яқдилона ҷашмони худро ба осмон боло бурда, бо овози баланд Худоро ҷалол медоданд. Ин бар баъзе аз онҳое, ки шикоят карда, суффаро тарк намуда буданд, таъсир кард, ва онҳо бо нигоҳи фурӯтанона боз бар он қадам гузоштанд.»

«Маро ба эълони омадани аввалини Масеҳ боз гардониданд. Юҳанно бо рӯҳ ва қудрати Илос фиристода шуд, то роҳи Исоро тайёр намояд. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳрае набурданд. Муҳолифати онҳо ба паёме, ки омадани Ўро пешгӯӣ мекард, онҳоро ба ҷойе гузошт, ки қавитарин далелҳоро низ, ки Ў Масеҳ буд, ба осонӣ қабул карда натавонанд. Шайтон онҳоеро, ки паёми Юҳанноро рад карданд, ба пеш бурд, то боз ҳам дуртар рафта, Масеҳро рад ва маслӯб кунанд. Бо ин амал онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки натавонанд баракати рӯзи Пантикостро қабул

намоянд, баракате ки метавонист роҳи дохил шудан ба осмониро ба онҳо биомӯзонад. Даридани пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойнҳои яҳудӣ дигар қабул нахоҳанд шуд. Қурбонии бузург тақдир гардида буд ва пазируфта шуда буд, ва Рӯҳулқудс, ки дар рӯзи Панतिकост нозил шуд, андешаҳои шогирдонро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ равона сохт, ки дар он ҷо Исо бо хуни Худ дохил шуда буд, то бар шогирдони Худ манфиатҳои каффораи Худро фурӯ резад. Аммо яҳудиён дар зулмати комил боқӣ монданд. Онҳо тамоми нуреро, ки метавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои бефоидаи худ таваккал мекарданд. Муқаддасгоҳи осмонӣ ҷойи муқаддасгоҳи заминиро гирифта буд, вале онҳо аз ин тағйирот ҳеҷ огоҳӣ надоштанд. Бинобар ин, онҳо аз миёнаравии Масеҳ дар ҷои муқаддас баҳра бурда наметавонистанд.»

«Бисёре бо даҳшат ба рафтори яҳудиён дар рад кардан ва маслӯб сохтани Масеҳ менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи таҳқиру бадрафтории нангини Ёро меҳонанд, гумон мекунанд, ки Ёро дӯст медоранд ва на Ёро чун Петрус инкор мекарданд ва на чун яҳудиён маслӯб месохтанд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро ки онҳо иддао мекарданд нисбат ба Исо эҳсос менамоянд, ба озмоиш овардааст. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ пазируши паёми ғариштаи аввалро назорат мекард. Вале бисёре ки худро дӯстдори Исо меномиданд ва ҳангоми ҳондани достони салиб ашк мерехтанд, хабари хуши омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷойи он ки паёмро бо шодмонӣ бипазиранд, онро фиреб эълон намуданд. Онҳо аз касоне ки зуҳури Ёро дӯст медоштанд, нафрат карданд ва онҳоро аз калисоҳо берун ронданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз паёми дуҷум низ ғоида гирифта натавонистанд; ва инчунин аз нидои нимашаб, ки бояд онҳоро омода месохт то бо имон ҳамроҳи Исо ба Қудси Қудсҳои муқаддасгоҳи осмонӣ дохил шаванд, баҳрае набурданд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, ғаммиши худро чунон торик гардониданд, ки дар паёми ғариштаи сеюм, ки роҳи дохил шудан ба Қудси Қудсро нишон медиҳад, ҳеҷ нуре дида наметавонанд. Ман дидам, ки чунон ки яҳудиён Исоро маслӯб карданд, ҳамон тавр калисоҳои исмани ин паёмҳоро маслӯб кардаанд, ва аз ин рӯ аз роҳи дохил шудан ба Қудси Қудс ҳеҷ донише надоранд, ва аз шафоати Исо дар он ҷо ғоида гирифта наметавонанд. Монанди яҳудиён, ки қурбониҳои беҳудаи худро тақдир мекарданд, онҳо низ дуҷуми беҳудаи худро ба он мақоме пешкаш мекунанд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, симои динӣ ба худ мегирад ва зехни ин масеҳиёни эътирофиро ба сӯи худ мекашад ва бо қуввати худ, бо оятҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин амал мекунад, то онҳоро дар доми худ маҳкам созад. Барҳеро ба як роҳ фиреб медиҳад ва барҳеи дигарро ба роҳи дигар. Ё барои таъсир расонидан ба зехнҳои гуногун фиребҳои гуногун омода кардааст. Баъзеҳо аз як фиреб бо даҳшат менигаранд, дар ҳоле ки фиреби дигарро ба осонӣ мепазиранд. Шайтон баъзеро бо спиритуализм фиреб медиҳад. Ё инчунин ҳамчун ғариштаи нур меояд ва таъсири худро ба воситаи ислоҳоти козиб бар тамоми кишвар паҳн мекунад. Калисоҳо ба вачд меоянд ва чунон мешуморанд, ки Худо барои онҳо ба таври аҷиб амал мекунад, ҳол он ки ин кори рӯҳи дигар аст. Ин ҳаяҷон фурӯ хоҳад нишаст ва ҷаҳон ва калисоро дар ҳолате бадтар аз пеш боқӣ хоҳад гузошт.»

«Ман дидам, ки Худо дар миёни адвентистони номӣ ва калисоҳои сукуткарда фарзандони ростин дорад; ва пеш аз он ки балоҳо фурӯ рехта шаванд, хизматгузoron ва мардум аз ин калисоҳо даъват карда хоҳанд шуд ва ҳақиқатро бо хурсандӣ қабул хоҳанд кард. Шайтон инро медонад; ва пеш аз он ки нидои пурқуввати фариштаи сеюм дода шавад, ӯ дар ин ҷисмҳои динӣ ҳаяҷоне бармеангезад, то онҳое ки ҳақиқатро рад кардаанд, гумон кунанд, ки Худо бо онҳост. Ў умед мебандад, ки ростдилонро фиреб диҳад ва онҳоро ба он андеша барад, ки Худо ҳанӯз ҳам барои калисоҳо амал мекунад. Аммо нур хоҳад дурахшид, ва ҳамаи онҳое ки ростинанд, калисоҳои сукуткардaro тарк хоҳанд гуфт ва бо бақияи боқимонда мавқеи худро хоҳанд гирифт». Навиштаҳои Аввал, 258–261.